

NGÀY LỄ GIÁNG SINH – HAUTERIVE 2011

Is 32-7-10, Hr 1, 1-6, Ga 1, 1-18

P. Mauro-Giuseppe Lepori O. Cist

"Đẹp thay trên đồi núi

bước chân người loan báo tin mừng, công bố bình an,

người loan tin hạnh phúc, công bố ơn cứu độ

và nói với Xi-on rằng: "Thiên Chúa người là Vua hiền trị" (Is 52, 7).

"Thuở xưa, nhiều lần nhiều cách, Thiên Chúa đã phán dạy cha ông chúng ta qua các ngôn sứ;² nhưng vào thời sau hết này, Thiên Chúa đã phán dạy chúng ta qua Thánh Tử. Thiên Chúa đã nhờ Người mà dựng nên vũ trụ, đã đặt Người làm Đấng thừa hưởng muôn vật muôn loài" (Hr 1, 1-2).

"Ngôi Lời là ánh sáng thật, ánh sáng đến thế gian và chiếu soi mọi người" (Ga 1,9).

Mỗi bài đọc trong thánh lễ ban ngày của Lễ Giáng Sinh đều nói với chúng ta về một việc loan báo, về một "tin mừng", về một Lời được làm cho nghe thấy trong thế giới. Mỗi bài đọc đều nói với chúng ta về Tin Mừng của Cứu Độ, hay đúng hơn về Cứu Độ như là Tin Mừng, như là loan báo. Một Tin Mừng, một Lời, một Ngôi Lời rất rõ ràng, diễn tả rất đúng, tất cả đều thành "xác thịt", hiện diện như con người, cụ thể, có thể đụng chạm tới được.

Để làm cho nghe được, Ngôi Lời đã thành xác phàm.

Để làm cho thấy được, Ánh Sáng đã thành xác phàm.

Phúc Âm, Tin Mừng, đến tiếp cận chúng ta trong thân xác của một Con Trẻ, trong thịt xương của một Người.

Điều đó muốn nói rằng chúng ta có thể gặp gỡ Người.

Ngôi Lời nói với chúng ta, chúng ta có thể nghe Người nói.

Ánh Sáng tỏ hiện, chúng ta có thể thấy Ánh Sáng.

Một Người hiện diện đó, chúng ta có thể gặp, nhìn ngắm, lắng nghe Người nói với chúng ta.

Phúc Âm, Tin Mừng Cứu Độ, chính là Ngôi Lời là Ánh Sáng chúng ta có thể nghe và nhìn ngắm nơi một Người đang nhìn chúng ta, nói với chúng ta.

Chúng ta *có thể*. Chúng ta không bị ép buộc. Đức Ki-tô, dù hiện diện đó, dù đã đến, vẫn không đánh mất bản tính Ngôi Lời và Ánh Sáng, bản tính Phúc Âm, Loan Báo, Tin Mừng, luôn được tái hiện. Việc loan báo Đức Ki-tô trước hết không chất vấn trí hiểu của chúng ta, nhưng tự do của chúng ta. Tự do tiếp nhận, tự do khước từ.

"Người đã đến nhà mình, nhưng người nhà chẳng chịu đón nhận. Còn những ai đón nhận ... thì Người cho họ quyền trở nên con Thiên Chúa" (Ga 1, 11-12).

Tự do của bóng tối tiếp nhận hay khước từ ánh sáng. Tự do của thính lạng, hoặc của ồn ào, tiếp nhận hay khước từ Lời. Tự do của nỗi buồn tiếp nhận hay khước từ niềm vui. Tự do của những con người đã lạc mất tiếp nhận hay khước từ Cứu Độ. Tự do của bất hòa tiếp nhận hay khước từ hòa bình. Tự do của hận thù tiếp nhận hay khước từ tình yêu. Tự do của sự chết tiếp nhận hay khước từ sự sống...

Giáng Sinh đưa chúng ta đối diện với tự do của chúng ta, sự tự do thật của chúng ta, sự tự do của con người được dựng nên, của tội nhân, của những người nam, nhưng người nữ rất ít tự do, rất ít khả năng tự cứu vớt chính mình, rất ít khả năng tự cho mình niềm vui, ánh sáng, sự thật, bình an. Sự tự do thật của những con người "không là gì" cần đến tất cả, cần đến Đấng là Tất Cả.

Giáng Sinh đặt chúng ta trước một chọn lựa, một chọn lựa duy nhất mà chúng ta thực sự có thể làm: tiếp nhận hay khước từ Đấng là tất cả đến tự loan báo Minh để ban Minh cho những người không là gì cả.

"... Ngôi Lời là Thiên Chúa" (...). Nhờ Ngôi Lời, vạn vật được tạo thành, và không có Người, thì không có gì được tạo thành" (Ga 1, 1-3).

Như thế Giáng Sinh loan báo cho chúng ta biết là có một sự tự do đích thật thuộc nhân loại, đích thật tự do: sự tự do của những người nghèo, của những người bé nhỏ, của những tội nhân, của những người đã lạc mất, của những người lầm lạc ước mong Cứu Độ, tự do của những người than khóc chờ đợi được an ủi, tự do của những đồ nát chờ đợi được tái thiết: *"Hỡi Giê-ru-sa-lem điêu tàn hoang phế, hãy đồng thanh bật tiếng reo mừng, vì Đức Chúa an ủi dân Người, và cứu chuộc Giê-ru-sa-lem" (Is 52, 9).*

Giáng Sinh loan báo cho chúng ta sự tự do của người nghèo, sự tự do của những người chẳng có gì để mà chống đối ơn Cứu Độ.

Nhưng Giáng Sinh cũng là và nhất là loan báo cho chúng ta cái nghèo của Thiên Chúa, của một Thiên Chúa đến chấp nhận lệ thuộc vào chúng ta có chấp nhận Người hay khước từ Người, của một Thiên Chúa đến tìm chúng ta như một con người đơn độc đi tìm một người bạn. Cũng là cái nghèo trong sự kiện không cứu độ chúng ta bằng những phương thế của quyền năng, nhưng bằng sự trần trụi dễ bị tổn thương của sự hiện diện của Người. Người cứu độ chúng ta bằng cách chính Người đến cứu độ chúng ta, như thể Người không có một ai, cũng như không có những phương tiện nào khác để tỏ bày quyền năng Cứu Rỗi của Người. Thánh Bê-na-đô đã diễn tả rất đúng màu nhiệm này: *"Đấng lẽ ra có thể chỉ cần muốn giúp chúng ta là đủ, nhưng Người đã muốn đến" (Serm. 3, Vigile de Noël).*

Thiên Chúa phục vụ chúng ta bằng cách trở thành tội tở; Người cứu độ chúng ta bằng cách trở thành Đấng Cứu Độ. Người, vâng chính Người, chỉ có Người, chấp nhận hy sinh, chấp nhận sống trọn cuộc sống vì chúng ta từ Máng Cỏ cho tới Thập Giá.

Chính âm vang này mà chúng ta phải nhận ra được khi nghe thánh Gio-an hô lớn: *"Ngôi Lời đã trở nên người phàm và cư ngụ giữa chúng ta" (Ga 1, 14).*

Giáng Sinh chính là cái nghèo của kiếp người, rất ít ý thức về chính mình được cái nghèo của Thiên Chúa gây bờ ngõ và làm thức tỉnh. Và sự tự do của con người được sự tự do của Thiên Chúa gây bờ ngõ và làm thức tỉnh, làm cho sống lại.

Chỉ cần một tác động đơn sơ của cái nghèo, một sự rên rỉ đơn sơ nài xin Sự Sống, một "lời vâng" đơn sơ tiếp nhận Đấng Cứu Độ, để cho phép Đức Ki-tô nhập thể trong chúng ta, và giữa chúng ta, hôm nay.

Chúng ta có thực sự là những người nghèo không? Chúng ta có tự do là những kẻ bé mọn không?